

GILLETTE-NEUROLÓGIA

(egy beteg szemével)

„A klinika a betegeket gyógyítja. A gondoskodó közösség az embereket tartja meg.”

I. Neurológiai betegség

Mindenki attól félt, hogy elveszíti a szívét.

A szívet évszázadokon át az élet középpontjának tartották, az érzések, az erő és a bátorság székhelyének. Amikor a szív megállt, mindennek vége volt.

Aztán az emberiség lassan megértette, hogy van egy másik uralkodó is.

Csendes.

Láthatatlan.

Abszolút.

Az agy.

Elég volt figyelni a családokat, a barátokat, az ismerősöket, a nemzedékek váltakozását és a betegségek megérkezését, hogy megértsük az egyszerű igazságot: az agy irányít mindent.

Minden mozdulatot.

Minden szót.

Minden emléket.

Minden reményt.

Amikor az agy megváltozik, nem csak a test egyik része szenved. Az egész emberi rendszer szenved.

Sokáig a félelem volt a válasz.

A neurológiai betegségekben szenvedőket elszigetelték, elrejtették, gyakran alig értették meg őket, és még kevésbé segítettek rajtuk. A családok egyedül néztek szembe a hatalmas teherrel. Az orvosi tudás korlátozott volt, a nekik szánt intézmények szinte nem is léteztek.

Eleve elvesztésre ítélt csatának tűnt.

Aztán eljött a megértés ideje.

Az emberiség megértette, hogy nem elszigetelt esetekkel áll szemben, hanem saját létezésének egyik nagy kihívásával.

Parkinson-kór.

Alzheimer-kór.

Degeneratív betegségek.

Neurológiai sérülések.

Traumák.

Ritka betegségek.

Veleszületett állapotok.

Különböző nevek ugyanarra a valóságra: annak a szervnek a törékenysége, amely életünk minden működését irányítja.

Attól a pillanattól kezdve a neurológia megszűnt pusztán orvosi tudományág lenni.

Közös felelősséggé vált.

A neurológiai betegség nem kopogtat.

Belép az emberek életébe, és megváltoztatja a játékszabályokat.

II. Miért?

Hogy elmagyarázzam, mit jelent neurológiai betegséggel élni:

a test, amely nem engedelmeskedik;

a korlátok;

a függőség;

az önállóság elvesztése;

a normalitás újradefiniálása.

Nem a betegség.

Az élet a betegség körül. Az élet a többiek körül.

Aki a terhet viseli, az szinte soha nem a beteg. A beteg gyakran úgy harcol, hogy nem érti egészen a csatateret. Aki viszont mellette marad, látja, ahogy az idő alakot vált, és megtanulja, hogy minden megnyert nap többet ér a nagy ígéreteknél.

A betegség megváltoztathatja az utat. Az ember értékét nem törölheti el.

A szeretet a lényeg, minden pusztá hódításon túl – és soha senki nem fogja megtudni, mi lesz vele.

Én is jártam ott: bipoláris zavar, meghatározatlan fokú, amelyről végül kiderült, hogy nem más, mint gyerekkori túlzott éberség, amelyet az anyám okozott, aki a régi mondást követve – „verés és fánk szép gyereket csinál” – teleszórt pofonokkal, és bekapcsolta az agyamban a hangszínszabályzót.

Megérteni a dolgokat, mielőtt megtörténnek – de nem vagyok sem varázsló, sem szent ember, sem csodatévő.

Mégis közel azokhoz, akik szenvednek – miután mind az anyámat, mind az apámat elvesztettem az Alzheimer-kór miatt, akik azt kérdezték: de ki ez? Nem ismerem.

III. Epilógus

A klinika egy épület.

A gondoskodó közösség ennél több.

Mindennapi találkozás azok között, akik szenvednek, akik kísérnek, akik ápolnak, és akik vállalták a felelősséget, hogy olyan helyet építsenek, ahol a remény módszerré, elkötelezettséggé és lehetőséggé alakulhat.

Ezek a lapok nem egy épületről szólnak.

Azokról az emberekről szólnak, akik áthaladnak rajta.

Minden nap.

IV. A szerző oldala

Ezt a művet senki sem rendelte meg.

Nem adták el.

Nem kereskedelmi céllal készült.

Azért íródott, hogy tanúságot tegyen a rehabilitáció, az emberi méltóság és az emberek közötti kapcsolat értékéről.

Az egyetlen kért díj egy jelképes dollár – nem a mű ellenértékeként, hanem a gondoskodás, a remény és a felelősség kultúrája iránti közös elkötelezettség tanúságaként.

Ferdinando